

Šventumas – pašaukimas visiems

Kai šiomet rugsėjo 27 d. Alvaras del Portiljas bus paskelbtas palaimintuoju, Bažnyčioje dar kartą nuaidės visuotinis pašaukimas į šventumą, primintas šv. Chosemarijos Eskrivos ir patvirtintas Vatikano II Susirinkimo. Apie tai rašo Opus Dei prelatas vysk. Ksaveras Ečevarija.

2014-09-06

Kokia prasmė ir kokia reikšmė ką nors paskelbti palaimintuoju arba

kanonizuoti? Artėjanti Alvaro del Portiljo, pirmojo *Opus Dei* prelato ir šv. Chosemarijos Eskrivos įpėdinio, beatifikacija dar kartą ragina išskelti šį klausimą. Popiežius Pranciškus, kalbėdamas apie šventuosius, atsako taip: „Viešpats išsirenka kai kuriuos asmenis, kad šie padėtų mums geriau matyti šventumą, kad padėtų suvokti, jog būtent Jis yra Tas, kuris pašventina [...]. Tokia yra pirmoji šventumo taisyklė: būtina, kad Kristus augtų, o mes mažėtume“ (Pamokslas, 2014-05-09).

Paskelbdama vieną iš savo sūnų arba dukterų šventuoju, Bažnyčia ypač akivaizdžiai atskleidžia savo misiją, kuriai ir yra pašaukta: vesti į dangų tuos, kurie per Krikštą, veikiant Šventajai Dvasiai, buvo pagimdyti naujam gyvenimui. Todėl kiekvienas paskelbimas palaimintuoju arba šventuoju yra tikra šventė Dievo Tautai, tebekeliamajam Žemėje. Artėjant tėvo Alvaro įtraukimui į

palaimintųjų būrį, atrodo suprantama, kad mūsų džiaugsmas pasireikštų padėka Dievui, iš kurio ir kyla šventumas.

Šv. Chosemarijos Eskrivos paskelbimo palaimintuoju proga kardinolas Ratzingeris rašė, kad pasitaiko klaidingų šventumo sampratų, tarsi beatifikuoti ar kanonizuoti asmenys būtų supervyrai ar supermoterys. „Herojiškos dorybės nereiškia, – rašė tąkart kardinolas, – kad šventasis buvo koks nors šventumo „gimnastas“, gebėjęs atlikti paprastiems žmonėms neįmanomus pratimus. [...] Tokiu atveju šventumas būtų skirtas tik kai kuriems išrinktiesiems, kurių atvaizdus matome altoriuose ir kurie labai skiriasi nuo mūsų, paprastų nusidėjėlių.“ Kardinolas Ratzingeris daro išvadą: „Tokios idėjos kyla iš visiškai klaidingos šventumo sampratos, klaidingos koncepcijos,

kurią ištaisė – ir tai man atrodo svarbiausia – būtent Chosemarija Eskriva“ (Kard. Jozephas Ratzingeris, L'Osservatore Romano, 2002-10-06).

Šie žodžiai tiksliai nusako mons. del Portiljo beatifikacijos reikšmę. Tėvui Alvarui, be abejonės, Dievas suteikė ypatingų žmogiškų bei antgamtinių malonių; vis dėlto jis gyveno įprastą ir kasdienišką gyvenimą, pasižymėjusį tvirta bei džiaugsmo kupina ištikimybe. Alvaras niekada nesiekė spindėti atkreipdamas dėmesį į save, tačiau – kiekvieną akimirką – stengėsi atspindėti dievišką šviesą ištikimai gyvendamas pagal *Opus Dei* dvasią, kurios išmoko tiesiogiai iš šv. Chosemarijos žodžių bei pavyzdžio. Tėvas Alvaras pašventino save, ištikimai atsiliepdamas į Dievo malonę, ypač gyvendamas paprastą krikščionišką gyvenimą.

Jo paskelbimas palaimintuoju mums primena (ir čia slypi šio Bažnyčios veiksmo prasmė), kad šventumas yra iš tikrųjų pasiekiamas visiems pakrikštytiesiems, jei jie su visišku dosnumu atsiliepia į krikščioniškąjį pašaukimą. Šis pašaukimas skatina tapatintis su Kristumi, kiekvienam atsižvelgiant į savo statusą ir kitas gyvenimo aplinkybes; reikalauja nešti Kryžių kiekvieną dieną: nėra vienybės su Kristumi nemylint Šventojo Kryžiaus. Didžiajai daugumai asmenų tai reiškia įprastą kryžių, kurį galima rasti ir kurį būtina nešti su džiaugsmu kasdienybėje: šeimoje, visuomeninėje ar sporto aplinkoje, sveikatoje ir ligoje, dirbant bei ilsintis. Vis dėlto tai nereiškia, kad reikia atlikti ypatingų darbų ar turėti išskirtinių charizmų; užtenka – sekant Mokytojo pavyzdžiu – mokėti priimti tai, kas mums kasdienybėje yra sunku.

Šv. Chosemarijos patarimas buvo „ieškoti Dievo kasdieniame gyvenime“ – to tėvas Alvaras kasdien nuosekliai ir laikėsi. *Opus Dei* steigėjas akcentavo: „Nėra kito kelio: arba išmoksime surasti Viešpatį savo kasdieniame gyvenime, arba Jo niekada nesurasime [...]. Ten, kur yra Jūsų broliai žmonės, kur yra Jūsų lūkesčiai, Jūsų darbas, Jūsų meilė, ten ir yra Jūsų kasdienio susitikimo su Kristumi vieta. Turime šventėti materialiausių žemės dalykų apsuptyje, tarnaudami Dievui ir visiems žmonėms“ (Pokalbiai su mons. Eskriva, p. 114 ir 113).

Šventųjų ir palaimintųjų pavyzdys skatina mums troškimą būti tokiems kaip jie: troškimą amžinai džiaugtis Švenčiausiąja Trejybe, amžinai priklausyti didžiajai Dievo šeimai, labai arti Jėzaus bei Mergelės Marijos. „Būti šventam nereikia būti viršesniam už kitus; priešingai, šventasis gali būti labai silpnas ir

gyvenime padaryti daugybę klaidų. Šventumas yra glaudi bendrystė su Dievu: tapti Dievo draugu, leisti veikti Jam, Vieninteliam, kuris iš tikrųjų gali padaryti šį pasaulį gerą ir laimingą“ (Kard. Jozephas Ratzingeris, L'Osservatore Romano, 2002-10-06).

Tėvo Alvaro paskelbimas palaimintuoju mus skatina kiekvieną akimirką pastebėti kvietimą su nauja jėga dar kartą pradėti mūsų krikščionišką gyvenimą ir taip dar intensyviau išgyventi Evangelijos džiaugsmą. Būtent visuotinį pašaukimą į šventumą, nenuilstamai skelbtą šv. Chosemarijos Eskrivos, patvirtintą Vatikano II Susirinkimo, dar kartą mums primins rugsėjo 27 d. ceremonija.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/sventumas-
pasaukimas-visiems/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/sventumas-pasaukimas-visiems/) (2025-08-05)